

at aldrig Hjælp man fanger.
 Spotfuglen har saa skarp en Røst,
 hvor kan der vækkes Haab og Trøst,
 naar den er Tidens Sanger?

Dog, Tidens Dom er Tidens Magt.
 Alting er Dommen underlagt —
 den mon som oftest true!
 Men blev den sagt med gode Ord,
 da kom der Brød paa Savnets Bord,
 og Sol til Hjertets Drue.

Den kloge Dom — med vrang Ord
 har tit i frugtbare, villig Jord
 lagt ned en Ukruds Kjærne.
 Det gode Ord med klog Forstand
 har over Tankens Drømmeland
 tændt op en Lykkestjerne.

Dog lad kun Strenghed følge med —
 den finder nok det gode Sted,
 som kan det Stærke bære.
 Det strenge Ord er Livets Salt,
 er Styrkens Hævning gennem alt —
 thi streng er Sandheds Lære.

Men Strengheds Ord og Kuldens Aand
 gik altfor ofte Haand i Haand
 til højen Dommersæde,
 og sad der som et fornemt Par,
 der giver sit Orakelsvar
 ved Aandens Foretræde.

Og det er sandt, som det er trist:
 det Gode fik saa karg en Frist
 ved Livets store Stevne.
 Hvor Kløgt slaar ud sit Fangegarn,
 der nævnes det et Fattigbarn
 med Følsomhedens Evne.